

indlæg og kun enkelte lande beskæftigede sig derudover med emnet før fremlæggelsen af et resolutionsforslag den 15. december 1971. Togo og Øvre Volta tilkendegav, at de var i færd med at studere aftalen, Guinea og Somalia kritiserede aftalen kraftigt. Ghana udtrykte stærk tvivl med hensyn til værdien af forslagene til udførelse af „the test of acceptability“. En undersøgelse af Zimbabwe-befolkningens stilling til forslagene måtte efter ghanesisk mening strække sig over en lang periode, normal politisk aktivitet måtte have lov til at udvikle sig og fanger måtte løslades, da mange af disse var befolkningens sande repræsentanter. Ghanas repræsentant spurgte bl. a. om, hvornår uafhængigheden ville indtræde — før eller efter de i udsigt stillede forfatningsmæssige ændringer? Dette og andre spørgsmål til Storbritannien i 4. udvalg vedrørende aftalen blev ikke besvaret, men man erklærede sig fra britisk side rede til at mødes med den afrikanske gruppe for at besvare spørgsmål i forbindelse med aftalen. Den afrikanske gruppe afviste imidlertid dette bl. a. under henvisning til, at Storbritannien burde besvare spørgsmålene i sikkerhedsrådet eller i 4. udvalg, hvor disse var stillet, til fordel for hele FN-medlemsgruppen.

Den 15. december 1971 fremlagde en række afrikanske lande og Barbados, Guyana, Jamaica, Jugoslavien, Mongoliet, Saudi Arabien, Sydyemen, Syrien samt Trinidad-Tobago et resolutionsforslag, der i sin operative del forklarer de forslag til en løsning, som den britiske regering og minoritetsregimet i Salisbury er blevet enige om, som en krænkelse af den afrikanske befolknings umistelige ret til selvbestemmelse og uafhængighed.

Det bekræftes, at enhver løsning, der ikke er i overensstemmelse med princippet om „ingen uafhængighed før flertalsstyre“, (NIBMAR) vil blive forkastet, sikkerhedsrådet opfordres til at overveje at tage passende forholdsregler i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i FN-pagten for at sætte Zimbabwe-befolkningen i stand til frit at udøve sin umistelige ret til selvbestemmelse og uafhængighed uden yderligere forsinkelse. Desuden støttes sikkerhedsrådets beslutning af 2. december 1971 om at invitere de respektive ledere af ZAPU og ZANU til i sikkerhedsrådet at fremføre

deres synspunkter vedrørende områdets status og den britiske regering anmodes som den administrerende magt om at sørge for at efterleve denne beslutning. Endelig anmodes alle stater om at efterleve generalforsamlingens og sikkerhedsrådets resolutioner vedrørende Sydrhodesia og især de af sikkerhedsrådets resolutioner, der pålægger sanktioner mod mindretalsregimet.

Når de mere moderate medlemmer af den afrikanske gruppe gik med til fremlæggelsen af forslaget, skyldes det angiveligt bl. a., at OAU ikke nåede at få spørgsmålet til behandling — som en overgang planlagt — i december måned, men først syntes at ville tage sagen op under næste ordinære møde omkring februar 1972, og at sikkerhedsrådets behandling af spørgsmålet var blevet udskudt på grund af Indien-Pakistan konflikten behandling i rådet.

Udvalget vedtog den 16. december 1971 resolutionsforslaget med 78 stemmer for, herunder Island, 8 imod (Australien, Frankrig, Holland, Luxembourg, New Zealand, Portugal, Storbritannien og Sydafrika), medens 21 afstod (øvrige vestlige lande samt Argentina, Brasilien, Colombia, Costa Rica, Dominikanske Republik, Fiji, Malawi, Nicaragua og Uruguay).

Forud for afstemningen fremhævede den britiske repræsentant, at Storbritannien med sin tilslutning til forslagene havde stræbt efter at standse en udvikling mod apartheid i Sydrhodesia før det var sent og at åbne vejen for flertalsstyre. Desuden understregedes det, at forslagene til en løsning stadig blot var forslag, og at ingen løsning ville blive akcepteret af Storbritannien, før den britiske regering var overbevist om, at Zimbabwe-befolkningen havde forstået forslagernes indhold og konsekvenser og givet udtryk for en positiv holdning.

I stemmeforklaringer afgivet før og efter afstemningen begrundede de fleste af de latinamerikanske og vestlige lande, der afstod, deres stilling med, at man måtte afvente sikkerhedsrådets behandling af sagen og/eller undersøgelsen af befolkningens stilling til forslagene til en løsning. Den danske repræsentant afgav følgende stemmeforklaring:

„Danmarks holdning til problemerne vedrørende Sydrhodesia er velkendt fra tidligere danske udtalelser i FN og fra Køben-